

SKUPINOVÁ TERAPIA

*Ako mi jeden psychoterapeut
a skupina neznámých ľudí zachránili život*

NEW YORK
TIMES
BESTSELLER

CHRISTIE TATE

SKUPINOVÁ TERAPIA

*Ako mi jeden psychoterapeut
a skupina neznámych ľudí zachránili život*

CHRISTIE TATE

CHRISTIE TATE
**SKUPINOVÁ
TERAPIA**

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Grada
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 164. publikáciu

Z anglického originálu *GROUP: How One Therapist and a Circle of Strangers Saved My Life*,
vydaného vydavateľstvom Avid Reader Press, an Imprint of Simon & Schuster, Inc.

v roku 2020, do slovenčiny preložila Dáša Vallo.

Jazyková redakcia Anetta Letková

Spracovanie obálky Zuzana Ondrovičová

Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová

Zodpovedná redaktorka Zuzana Jančoková

Vydanie 1., 2023

Počet strán 328

Tlač Tisk Centrum s.r.o.

Copyright © 2020 by Christie Tate

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2023

Translation © Dáša Vallo, 2023

Cover illustration © stock.adobe.com/Happypictures, Creative Juice, Alena

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy
nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.
Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.*

ISBN 978-80-8090-510-1 (ePub)

ISBN 978-80-8090-509-5 (pdf)

ISBN 978-80-8090-508-8 (print)

*Venujem môjmu terapeutovi
a členom skupiny,
s ktorými som mala tú česť
sediť v kruhu.*

Prvá část

1

Keď som si prvý raz želala zomrieť (skutočne som dúfala, že mi kostrnatá ruka poklepe po pleci a povie: „Tadiaľto“), sedela som v aute a na mieste spolujazdca mi robili spoločnosť dve igelitové tašky z potravín. Kapusta, mrkva, niekoľko sliviek, paprika, cibuľa a dva tucty červených jabĺk. Pred tromi dňami som bola u zástupcu rektora právnickej fakulty, ktorý mi podal lístok s číslom, ktoré ma začalo prenasledovať. Číslo mi prezradilo, či som bola zlá študentka, dobrá, alebo dokonca najlepšia z celého ročníka. Otočila som kľúčom v zapalovaní a čakala, než motor naštartuje v tridsaťšupňovej horúčave. Vytiahla som slivku z tašky, otestovala jej pevnosť a zahryzla sa. Šupka bola hrubá, no ukrývala jemnú dužinu. Šťava mi tiekla po brade.

Bola sobota, pol deviatej ráno. Nemala som nikam namierené ani nič na pláne. Nik ma nečakal až do pondelkového rána. Mala som sa hlásiť do služby na letnú stáž v právnickej firme Laird, Griffin & Griffin, ktorá sa špecializovala na pracovné právo. Jedine recepcná a partner firmy, ktorý ma najal, vedeli, že existujem. Sviatok štvrtého júla vychádzal na stredu, takže som čelila ďalšiemu dusnému, prázdnomu dňu uprostred týždňa. Plánovala som zájsť na stretnutie 12-krokového programu a dúfať, že niekto potom so mnou skočí na kávu. Možno ďalšia osamelá duša bude

chcieť ísť do kina či na večeru. Motor konečne naskočil a vycúvala som z parkoviska.

Kiežby ma niekto zastrelil.

Upokojujúca myšlienka s chladným, obsidiánovým povrchom – ak zomriem, nebudem musieť nadchádzajúcich štyridsaťosem hodín víkendu ani stredajší sviatok vyplniť aktivitami. Nebudem musieť znášať hodiny páľčivej, ťaživej samoty, ktorá sa predostierala pred mojimi očami. Hodiny sa čoskoro premenia na dni, mesiace a nakoniec roky. Čakal ma život plný samoty, igelitky s jablkami a drobnej nádeje, že zopár nešťastníkov bude po stretnutí túžiť po spoločnosti.

Spomenula som si na nedávnu správu o smrteľnom vyčítaní na neslávne známom sídlisku v Chicagu. Zamierila som teda tým smerom. Nejaká zatúlaná strela ma možno trafi.

Prosím, zastrelte ma niekto.

Opakovala som si to ako mantru, zaklínadlo, modlitbu, na ktorú mi pravdepodobne nikto neodpovie, pretože som dvadsaťšesťročná beloška v desaťročnej bielej Honde Accord v slnečné letné ráno. Kto by na mňa asi tak vystrelil? Nemala som žiadnych nepriateľov. Ledva ma niekto poznal. Táto fantázia sa príliš spoliehala na šťastie (alebo nešťastie, podľa toho, z akého uhla pohľadu sa na to pozriete). Odrazu ma zavalila vlna iných nápadov – vyskočím z okna výškovej budovy alebo sa hodím pod vlak. Zastala som na križovatke a premýšľala nad exotickjšími spôsobmi, ako sa pomínúť, napríklad sa obesím počas masturbácie. *Čo si to namýšľam?* pomyslela som si. Na taký scenár som bola príliš plachá.

Vytiahla som kôstku zo slivky a zhltna zvyšok. *Skutočne túžim zomrieť? Kam ma takéto myšlienky privedú?* dumala som. *Sú to samovražedné nápady či iba depresia? Budem sa týmito nápadmi riadiť? Mala by som sa zabiť?* Stiahla som okno a vyhodila kôstku najďalej, ako to len šlo.

V prihláške na právnickú fakultu som opísala môj sen – obhajovanie žien s nenormatívnymi (tučnými) postavami. To však nebola celá pravda. Úprimne som sa zaujímala o obhajobu práv žien, no skutočná motivácia stála na niečom inom. Nebažila som ani po parádnej výplate či drahých sakách. Išla som študovať právo, pretože právnici pracujú šesťdesiat až sedemdesiat hodín týždenne. Právnici si plánujú rokovania počas vianočných sviatkov a zvolávajú ich do zasadačky na Sviatok práce. Právnici večerajú s kolegami s vyhrnutými rukávami a flakmi od potu pod pazuchou. Právnici môžu uprednostniť prácu, ktorá je taká dôležitá, že im neprekáža alebo si ani nevšimnú, že ich osobné životy sú prázdne ako parkovisko o polnoci. Právo bola moja spoločensky akceptovateľná náplasť na bezútešný osobný život.

Prvýkrát som vyskúšala prijímacie skúšky na právnickú fakultu (LSAT) v práci. Robila som sekretárku, no nemalo to budúcnosť. Mala som magisterský titul, ktorý som nevyužívala, a frajera, s ktorým som nespávala. Neskôr po rokoch som Petra považovala za vorkoholika – alkoholika, no vtedy som ho nazývala láskou môjho života. Keď som sa chystala o pol desiatej večer do postele, zavolala som mu do kancelárie a obvinila ho z toho, že na mňa nikdy nemá čas. „*Musím* pracovať,“ odvrkol a zložil. Keď som mu zatelefonovala znova, nedvíhal. Cez víkendy sme zvyčajne zašli do baru, kde popíjal miestne pívá a hovoril o dôležitosti prvých albumov skupiny R.E.M., zatiaľ čo som sa modlila, aby ostal dosť triezvy na sex. Obvykle sa stal do nemoty. Nakoniec som sa rozhodla, že potrebujem niečo, čo pohltí všetku moju energiu, ktorú som inak venovala zúfalému vzťahu. Na jeseň sa kolegyňa chystala študovať právo. „*Smiem* si požičať knihu s prijímacími testami?“ spýtala som sa jej. Prečítala som si prvé zadanie:

Profesor musí naplánovať sedem následných individuálnych stretnutí so siedmimi študentmi od jeden po sedem.

Musel dodržať tieto podmienky: *Mary a Oliver musia ísť po sebe a Sheldon musí ísť po Uriah.* Za tridsaťpäť minút som mala odpovedať na šesť otázok s viacerými možnosťami o tomto profesorovi a jeho hádanke. I keď mi to trvalo takmer hodinu a polovicu otázok som mala zle, začala som nad tým uvažovať. Makať na LSAT a potom na práve mi pripadalo jednoduchšie, ako opraviť čokoľvek, vďaka čomu som sa zaľúbila do Petra a každý deň sa s ním hádala o tom istom.

Štúdium práva by mohlo zaplniť moju túžbu patriť k niekomu a zladať svoje sny s jeho.

V prvom ročníku dievčenskej strednej školy v Texase som sa prihlásila na voliteľný predmet – hrnčiarstvo. Začali sme s modelovaním a postupne sa dopracovali k hrnčiarskemu kolesu. Raz nám učiteľ ukázal, ako pridať rukoväť. Ak chcete spojiť dva diely hliny, napríklad hrnček a rúčku, musíte urobiť ryhy do oboch povrchov. Vertikálne a horizontálne ryhy v hline dopomôžu jednotlivým dielom spojiť sa pri vypaľovaní v peci. Sedela som za stolom s hlinenou „šálkou“ a rúčkou v tvare C a dívala sa na učiteľovu ukážku. Nechcela som poničiť hladký povrch môjho „hrnčeka“, ktorý som práčne vymodelovala, a tak som rukoväť pritlačila na hrnček bez toho, aby som doň urobila ryhy. Po pár dňoch vystavil učiteľ naše žiarivé, vypálené kúsky na tácke v rohu miestnosti. Moja šálka síce prežila, no z rukováti ostali už iba krehké črepy. „Zlé ryhovanie,“ podotkol učiteľ, keď zbadal moje sklamanie.

Presne tak som si vždy predstavovala svoje srdce – hladké, úhľadné a nezávislé. Za nič sa nedalo uchopiť. Nemalo žiadne ryhy. Keď sa nevyhnutná vášeň pominula, nik sa ku mne nedokázal pripojiť. Predpokladala som, že táto metafora mala ešte hlbší význam – bála som sa zohyzdiť si srdce ryhami, ktoré prirodzene vznikali medzi ľuďmi pri strete ich túžob, požiadaviek, malicherností, preferencií a každodenných kompromisov, ktoré vytvárali partnerský vzťah. Moje srdce sa nedokázalo k nikomu pripútať, pretože nemalo ryhy.

Nebola som sirota, aj keď vám tak moje úvodné slová môžu pripadať. Moji rodičia sú šťastne svoji, bývajú v Texase v tom istom dome z červených tehál, v ktorom som vyrastala. Ak by ste šli okolo, všimli by ste si opotrebovaný basketbalový kôš a verandu ovešanú tromi vlajkami: Spojených štátov amerických, štátu Texas a gaštanovú s logom vysokej školy Texas A&M, otcovej alma mater. Aj mojej.

Rodičia mi telefonovali párkrát za mesiac a kontrolovali, ako sa mám, zvyčajne po nedeľnej omši. Na Vianoce som ich vždy navštívila. Keď som sa presťahovala do Chicaga, kúpili mi obrovský značkový zelený kabát. Mama mi posielala päťdesiat dolárov, aby som mala vreckové. Otec diagnostikoval problémy s brzdami na mojej Honde cez telefón. Mladšia sestra promovala na univerzite a chystala svadbu s dlhoročným priateľom. Brat so ženou, s ktorou sa zoznámil na univerzite, bývali v Atlante blízko kamarátov zo školy. Nik z nich netušil o mojom neryhovanom srdci. Pre nich som bola ich čudácka dcéra a sestra, ktorá volila demokratov, čítala poéziu a usadila sa severne od Masonovej-Dixonovej línie (*počas Občianskej vojny rozdeľovala Severnú Ameriku na južné otrokárске štáty a severné štáty s voľnou pôdou, poznámka prekladateľky*).

Lúbili ma, no veľmi som nezapadala do rodiny ani do Texasu. Keď som bola malá, mama hrávala na klavíri vojnovú hymnu univerzity a otec spieval z plných pľúc. *Hullaballo-canek-canek, Hullabaló-canek-canek*. Zobral ma na deň otvorených dverí vysokej školy Texas A&M, a keď som sa pre ňu rozhodla (primárne preto, lebo sme si ju mohli finančne dovoliť), bol skutočne nadšený, že v rodine bude ďalší Aggie (*slangovo študent univerzity Texas A&M, pozn. prekl.*). Nikdy to nevyslovil nahlas, no sklamalo ho, že som nechodila na hosťujúce univerzitné zápasy amerického futbalu. Zvýrazňovala som si pasáže v knihe *Walden*, zatiaľ čo tisícky fanúšikov spievali, dupotali a povzbudzovali, keď naši skórovali, až sa triasli múry knižnice. Zdalo sa, že všetci z rodiny aj celého Texasu zbožňovali tento šport.

Mňa to nebavilo. Jednoducho som nezapadala. Nikde. Polovicu času som bola posadnutá jedlom, postavou a čudnými vecami, ktorými som sa snažila ovládať svoje telo. V druhej polovici som sa snažila prebiť osamelosť akademickými úspechmi. Strednú školu som skončila s vyznamenaním, na vysokej som dostala pochvalu od dekana za vynikajúce výsledky a teraz som si tlačila do hlavy právne teórie sedem dní v týždni. Snívala som, že jedného dňa prídem domov s cieľovou váhou, ruka v ruke so spôsobilým mužom a budem sa pýšiť, až mi naprší do nosa.

Keď sa v mojej mysli vynárali problémové myšlienky, ani mi nenapadlo zdôveriť sa rodine. Zhovárali sme sa o počasí, aute či škole. Žiadne z mojich tajných obáv a fantázií nezapadali do uvedených kategórií.

Pasívne som si želela smrť, ale nezasobila som sa tabletkami ani som nenapísala do Hemlock Society (*spoločnosť, ktorá obhajovala právo na asistovanú samovraždu, pozn. prekl.*). Nezistovala som, ako si zoženiem zbraň ani ako si vyrobím slučku z opasku. Nemala

som plán, metódu či dátum. Cítila som však vnútorný nepokoj, ne-
utíchajúci ako bolesť zuba. Nepripadala som si normálne, pasívna
chuť na smrť ma mohla kedykoľvek premôcť. Niečo na mojom spô-
sobe života ma nútilo túžiť po smrti.

Nepamätám si, aké slová som použila, keď som nad tým pre-
mýšľala. Vedela som, že mám vnútornú túžbu, ktorú nedokážem
opísať, a ani neviem, ako ju ukojiť. Niekedy som si nahovárala,
že iba túžim po partnerovi a bojím sa, že zomriem sama. Bola to
pravda. V jadre môjho zúfalstva sa však ukrývalo niečo iné.

Do denníka som si zapísala vágne slová plné nepokoja a strachu:
*Bojím sa a zmocňuje sa ma úzkosť. Obávam sa, že nie som v poriad-
ku, že nikdy nebudem v poriadku a som odsúdená na samotu. Nie
je mi to príjemné. Čo je to so mnou?* Netušila som, že moje pocity sa
dali zovšeobecniť do jedného slova: osamelosť.

Mimochodom, papier od rektora univerzity hlásil číslo jeden.
Uno. Prvá. Primero. Zuerst. Stosedemdesiat spolužiakov z ročníka
malo nižšie hodnotenie ako ja. Prekonala som svoje očakávania.
Chcela som skončiť medzi najlepšími a po priemernom skóre na
prijímacích skúškach (nikdy som nezistila, kedy sa Uriah stretne
s profesorom) mi to pripadalo ako prehnaný cieľ. Mala by som byť
nadšená. Mala by som v banke požiadať o kreditnú kartu. Kúpiť si
značkové lodičky. Podpísať nájomnú zmluvu na nový byt v promi-
nentnej štvrti mesta. Namiesto toho som bola prvá z ročníka a žiar-
lila na speváka zo skupiny INXS, ktorý sa zadusil pri masturbácii.

Čo so *mnou, dopekla, je?* Veď som nosila veľkosť nohavíc 38,
podprsenu s D košíkmi a so študentskou pôžičkou som si moh-
la dovoliť apartmán v novej štvrti na severe Chicaga. Posledných
osem rokov som chodila na stretnutia 12-krokového programu,
kde ma naučili, ako jesť bez toho, aby som si tridsať minút po kon-
zumácii nestrkala prsty do hrdla. Čakala ma žiarivá budúcnosť ako

babkin naleštený príbor. Mala som sršať optimizmom. No každá bunka môjho tela kričala znechutením, že som uviazla – s nikým som sa nezblížila a romantický vzťah bol v nedohľadne. Existoval dôvod, prečo som sa cítila tak zle a osamelo, prečo bolo moje srdce také klzké a uhladené. Netušila som, čo to bolo, no cítila som to vo svojom vnútri, keď som zaspávala a želala si už nikdy sa nezobudiť.

Už som chodila na stretnutia 12-krokového programu. Pri štvrtom kroku som urobila inventúru so sponzorkou a napravila škody, ktoré som spôsobila. Vrátila som sa na dievčenskú strednú školu, Akadémiu uršulínok, so stodolárovým šekom ako náhradou za peniaze, ktoré som ukradla, keď som mala v prvom ročníku na starosti platby parkovného. Tento program mi pomohol uzdraviť sa z najhorších prejavov mojej poruchy prijímania potravy a verím, že mi zachránil život. Prečo som si teda želala zomrieť? Zdôverila som sa sponzorke, žene z Texasu, že mám čierne myšlienky.

„Každý deň si želám zomrieť.“ Poradila mi chodiť na stretnutia častejšie, aspoň dva razy týždenne.

Zašla som tri razy a cítila sa osamelejšie ako nikdy predtým.

2

*Par dni po tom, čo som sa dozvedela, že som najlepšia z ročníka, ma žena menom Marnie pozvala na večeru po stretnutí 12-krokového programu. Aj ona sa liečila z bulímie ako ja. Na rozdiel odo mňa však mala skvelý, usporiadaný život: bola iba o niekoľko rokov staršia, no už pracovala v laboratóriu, ktoré sa sústreďovalo na najnovšie experimenty na liečbu rakoviny prsníka; s manželom nedávno vymalovali na oranžovo predsieň ich poschodového domu a pokúšali sa o dieťa. Jej život nebol dokonalý (jej manželstvo bolo často búrlivé), no išla si za svojimi cieľmi. Inštinkt mi hovoril, aby som odmietla jej pozvanie. Chcela som ísť domov, vyzliecť si podprsenku a zjesť stogramovú porciu mletého morčacieho mäsa s pečenou mrkvou a sama pozerať seriál *Scrubs*. Keď ma niekto pozval po stretnutí na kávu či večeru (hovorili tomu „kolegiálnosť“), zvyčajne som sa vyhovorila. Skôr než som mohla pozvanie odmietnuť, Marnie ma chytila za lakeť. „Poď. Pat je mimo mesta a nechcem jesť sama.“*

Sedeli sme oproti sebe v „zdravej“ reštaurácii, kde podávali kvásnikový chlieb a hranolky zo sladkých zemiakov. Marnie doslova sršala optimizmom. *Vidím dobre? Má lesk na pery?* čudovala som sa.

„Vyzeráš šťastne,“ poznamenala som.

„Chodím k novému terapeutovi.“ Naháňala som vidličkou špenátový list a premýšľala. *Mohol by terapeut pomôcť aj mne?* Prebleskla

mnou nádej. V lete pred štúdiom práva na univerzite som využila osem bezplatných sedení so sociálnou pracovníčkou – benefit Programu pomoci zamestnancom. Pridelili ma k tichej žene menom June, ktorá s vážnou tvárou nosila staromódnu dlhú sukňu. Neprezradila som jej svoje tajomstvá, pretože som sa bála, že ju zarmútím. Terapia, rovnako ako blízke vzťahy s okolím, mi pripadala ako zážitok, ktorý som mohla sledovať iba zvonku, s tvárou pričapenou na výklad.

„Chodím do ženskej skupiny.“

„Skupiny?“ Okamžite sa mi stiahli svaly na krku. Po nepríjemnom zážitku v piatej triede som nedôverovala skupinám. Rodičia ma preložili z malej katolíckej školy, kde pomaly ubúdalo detí, do miestnej štátnej školy. V novej škole som zapadla do partie populárnych dievčat, ktoré viedla Bianca. Pri obedňajšej prestávke rozdávala cukríky a okolo krku jej visela retiazka so zlatými guľôčkami. Raz som u nej prespala. Jej mama nás zobrala strieborným Mercedesom na film *Footloose*. Po pol roku sa však proti mne sprisahala. Myslela si, že sa páčim jej frajerovi, pretože sme sedávali vedľa seba na dejepise. Jedného dňa ponúkla cukrík všetkým pri stole, okrem mňa. Strčila mi papierik so slovami: *Pri našom stole nie si vítaná*. Všetky dievčatá sa podpísali. Vtedy som si uvedomila, že niečo nie je v poriadku s mojimi vzťahmi s okolím. Cítila som, že neviem, ako si udržať vzťah, ako sa nenechať odstrčiť. Tolerovala som stretnutia 12-krokového programu, pretože účastníci sa vždy menili. Človek mohol prísť a odísť, kedy sa mu zapáčilo, a nik nepoznal vaše priezvisko. Stretnutiam nik nešéfoval. Neboľa tam kráľovná Bianca, ktorá by niekoho vyhostila. Zoznam duchovných princípov udržiaval skupinu pohromade: anonymita, pokora, úprimnosť, jednota a služba. Bez nich by som na ne nikdy nechodila. Navyše, stretnutia boli zadarmo. Väčšinou odporúčali

dobrovoľný príspevok – dva doláre. Za cenu plechovky diétnej koly som mohla šesťdesiat minút riešiť môj problém s prijímaním potravy a počúvať o bolesti a triumfoch s jedlom iných.

Napichla som rajčinu na vidličku a premýšľala nad zaujímavými témami, o ktorých by som sa mohla rozprávať s Marnie – poprava Timothyho McVeigha, bombového útočníka v meste Oklahoma, alebo čo plánoval robiť politik Colin Powell. Chcela som ju ohúriť znalosťou aktuálnych udalostí a ukázať, že som silná. Lenže zaujímala ma jej skupinová terapia. Predstierala som nonšalantnosť a spýtala sa, o čo vlastne išlo.

„Sme výlučne ženská skupina. Mary pomaly stráca sluch, Zenia príde o lekársku licenciu kvôli údajným podvodom so zdravotným poistením. Emilin otec je drogový závislý. Obťažuje ju nenávisťmi listami z jednoizbového bytu v Kansase.“ Marnie zdvihla ruku a ukázala na jemnú kožu na predlaktí. „Nové dievča sa reže. Vždy nosí dlhé rukávy. Zatiaľ nepoznáme jeho príbeh, ale nepochybné je hrozivý.“

„Znie to drsne.“ Tak som si to nepredstavovala. „Môžeš mi o tom porozprávať?“

Prikývla. „Terapeutova teória spočíva v tom, že tajomstvá sú toxické. My, teda členovia skupiny, môžeme hovoriť, o čom chceme a kedykoľvek chceme. Terapeut je viazaný mlčanlivosťou, ale my ostatní nie sme.“

Žiadna diskrétnosť? zhrozila som sa. Oprela som sa a pokrútila hlavou. Pod stolom som si ovinula servítku okolo zápästia. *Také niečo nedokážem.* Raz som naznačila učiteľke na strednej škole, pani Grayovej, že moje stravovacie návyky sú zvrátené. Keď zavolať rodičom a navrhla poradňu, mama zúrila. Práve som zjedla tanier s keksíkmi a pozerala Oprah, ktorá spovedala Willa Smitha, keď mama vtrhla do obývačky znivočenejšia ako sršeň s jedným

krídlom. „Prečo si niekomu hovorila o osobných veciach? *Musíš sa chrániť!*“ Mama je ozajstná žena z juhu, ktorú vychovali v meste Baton Rouge v päťdesiatych rokoch minulého storočia. Zdôverovať sa druhým s osobnými problémami bolo nevkusné a mohlo mať negatívne spoločenské následky. Verila, že ľudia sa mi budú vyhýbať, ak zistia, že mám duševné problémy. Chcela ma chrániť. Keď som sa na výške odhodlala chodiť na stretnutia 12-krokového programu, verila som, že druhí budú brať anonymitu stretnutí rovnako vážne ako ja.

„Ako sa vám pri tom polepší?“ Marnie sa mala očividne lepšie ako ja. Ak by sme boli v reklame na tampóny, ja by som sa mračila kvôli zápachu a pretekaniu, zatiaľ čo ona by tancovala v bielych nohaviciach už počas prvých dní menštruácie.

Pokrčila plecami. „Presvedč sa sama.“

Kedysi som chodila na terapiu. Na strednej škole som mala zopár sedení so ženou, ktorá vyzerala ako Paula Deanová a nosila nohavcový kostým pastelových farieb. Keď pani Grayová povedala rodičom o mojom probléme s jedením, poslali ma za Paulou D. Bola som zaneprázdnená dodržiavaním maminej rady, že sa musím chrániť, a tak som nikdy nepovedala, ako sa cítim. Namiesto toho sme sa bavili o tom, či mám v lete brigádovať v nákupnom centre a v ktorom obchode. Raz ma poslala domov s psychologickým testom, ktorý pozostával zo sto otázok. Keď som krúžkovala odpovede, prstami mi prúdila nádej, že konečne zistím, prečo nedokážem prestať jesť, prečo som nikam nezapadala, prečo sa o mňa nezaujímali chalani, zatiaľ čo spolužiačky bozkávali a obchytávali.

Paula D. prečítala výsledky dokonalým hlasom terapeutky: „Christie je perfekcionista a bojí sa hadov. Dokonale sa hodí na hodinárku či chirurgičku.“ Usmiala sa a zdvihla zrak. „Hady sú strašidelné, však?“